

НАШЕ ТАМО, САДА ОВДЕ

(Број 1169, 12. септембар 2008)

По први пут у Торонту, у организацији Systementertainment и Openstagetheatre, у суботу, 6. септембра, одржан је у MacMillan Theatre, (у Ednjard Johnson Building), концерт Биље Крстић и оркестра "Бистрик".

Традиционална музика народа који живе на Балкану има посебне карактеристике. Вуче корене још из античке Грчке. Током многих векова примала је утицаје Истока и Запада, а ипак задржала своју оригиналност. Текст, мелодија, ритам, прожимају се и данас. Песме које изводи ова група оригиналне су по аранжману, начину певања, стилу извођења. Чак су и хаљине женског дела екипе биле уникатне. Црно-бела комбинација, сједињена елеганција и екстраваганција. Доживљај за сва чула: песме се љуљају у кочији, трче пољем, миришу на дуње, тугују за драгим.

Концерт Биље Крстић, на слици десно, и Бистрик оркестра потврдио је да вредност народних мелодија долази до изразаја тек када се негује. Аранжмани свих песама одишу прошлосту и не остављају никога равнодушним.

"Ако кренете узводно било којом реком, стићи ћете до извора. Тако је и са народном музиком. Извор мали, а обале широке. Од пар капи настале су моћне бујице. Од пар тонова настала је силна музика, особена и препознатљива, прављена за душу, инстинктом и срцем, коју је неко послао са неког извора." каже Биља Крстић на почетку концерта.

Рођена у Нишу, дипломирала је на Факултету музичких уметности у Београду, а на домаћој поп сцени је присутна дуги низ година. Многи је памте још из "Сунцокрета" и "Раног мрза"

Како већ двадесет пет година ради као музички уредник Радио Београда, Биља Крстић више година стрпљиво прикупља аутентичне аудио и нотне записе изворне музике. Тако је временом, 2001. године, настао "Бистрик". Извориште.

Састављен од десет чланова, "Бистрик" је наступио на око 170 концерта, што је импозантан број, с' обзиром да се не ради о комерцијалној музици. Групу у којој су већина дипломирани музичари, чине: Драгомир Станојевић -клавијатура, Ружа Рудић-ситне ударалке, Ненад Јосифовић-виолина, Слободан Божанић- бас гитара, Миленко Ивановић- фрула, дудук, двојница, окарина, дипле, Маја Клисински - перкусиониста и пратећи вокал, Невенка Радонић- ситне ударалке и пратећи вокал, Ненад Божић- гитара и тамбура, Наташа Михаљинац, пратећи вокал.

"Музика коју свирамо је спој традиције и савременог музичког израза, спој архаичног и модерног", реци ће једном приликом Биља Крстић. Певала је у римском Колосеуму, гостовала у Атини, Јапану, Ирској, Бразилу.

На фестивалу у Баји добила је комплимент, да музика Бразила удара у ноге, а њена - право у срце.

После првог албума, долази други, под називом "Записи" (2003) и бива подржан филмом "Зона Замфирова", што је представљало прави медијски погодак.

"Тарпос" је трећи по реду (2007), настао као круна народног звука, од Србије па до Бугарске и Грчке. Од куда овај назив?

Елем, "Тарпос" је иначе било име за највећу женску капу код нас, све до 1803. године. Вук Караџић је описује као капу окићену цвећем и везовима.

Богате жене су носиле испод капе самије, а позади је било перо са дукатима. Код нас се каже Тарпус, Турци је зову Тарбус, а Румуни- Тарпуци. Тако су и све песме нашле свој дом под једном-капом.

Дочаравајући мимиком, гласом и његовим преливима сваку песму, а уз то необично природна и сугестивна, Биља Крстић је показала да је мајстор свог заната.

О самом начину певања она каже: "Кад певам те песме, мени је грло другачије отворено. Ништа ја ту не намештам, песма као да се пева сама. Музика којом сам се раније бавила није ми то пружала. Овде имам неки чудан додир, чак и кад ми је грло болесно, могу да певам. Грло се отвара само, као да сам са тим рођена."

И заиста чим су почели први тонови на концерту "Бистрика" запитала сам се, колико има људи који, попут Биље Крстић и чланова њеног оркестра, затрепери пред правим вредностима? Где су? - Они би могли све да спасу.